

De commissie heeft hierover de zorgaanbieder gehoord conform artikel 10.11 onder 3 Wvvgz. Deze heeft zijn standpunt uiteen gezet in een schriftelijke reactie.

De zorgaanbieder stelt, naar samenvatting van de commissie, als volgt.

Het is onduidelijk waar geleden schade precies uit bestaat, de onderbouwing is te summier. Daarnaast is de causaliteit tussen het handelen of nalaten van GGz Breburg en de geleden schade niet onderbouwd. GGz Breburg is gelet op het voorgaande van oordeel dat het schadeverzoek moet worden afgewezen. Zij verzoekt dan ook om het schadeverzoek wegens onvoldoende motivering en onderbouwing af te wijzen.

Voor zover de commissie van oordeel zou zijn dat [klager] schade heeft geleden door het handelen of nalaten van (medewerkers van) GGz Breburg, stelt GGz Breburg zich op het standpunt dat de door hem verzochte schade te hoog is en kan worden volstaan met een lagere vergoeding.

In dit geval is er aldus de commissie weliswaar een besluit dat niet gekwalificeerd kan worden als een besluit van de zorgverantwoordelijke, maar er was wel een besluit en dit is ook schriftelijk medegedeeld aan cliënt. De gevoelens van machteloosheid en frustratie zullen in mindere mate aanwezig zijn geweest, dan wanneer het besluit in het geheel ontbrak.

De zorgaanbieder concludeert alles overwegend dat, indien de commissie over zou gaan tot toekenning van een schadevergoeding, een tegemoetkoming van €100 in billijkheid zou volstaan.

De beoordeling.

De commissie is in haar uitspraak tot de conclusie dat de klacht van de heer [klager] gegrond dient te worden verklaard wegens niet-nakoming van de voorschriften uit artikel 8:9 Wvvgz. Concreet gaat het over de vaststelling dat het bestreden besluit niet door de zorgverantwoordelijke is genomen. De bepalingen van de Wvvgz, waarborgen dat degene die verantwoordelijk is voor de zorg ook de beslissing neemt tot verplichte zorg en stelt eisen aan de zorgvuldigheid waarmee deze een dergelijke beslissing moet voorbereiden. Nu de zorgverantwoordelijke geen gevolg heeft gegeven aan deze wettelijke opdracht en dus de eisen van artikel 8:9 niet is nagekomen, acht de commissie het billijk om wegens schending van dit principe aan klager een financiële compensatie toe te kennen van 200 euro. Het is aannemelijk dat klager zich hierdoor gefrustreerd en niet serieus genomen heeft gevoeld.

De commissie volgt klager niet daar waar hij stelt immateriële schade geleden te hebben omdat hij zijn dochter niet heeft kunnen zien. Dit is namelijk niet het gevolg van besluiten of handelwijze van de (medewerkers van) zorgaanbieder.

De beslissing:

De commissie kent aan klager een vergoeding toe van in 200 euro (zegge tweehonderd euro) ten laste van zorgaanbieder.

Datum uitspraak : Tilburg, 27 januari 2021

